

PRÆDIKEN TIL SIDSTE SØNDAG EFTER HELLIGTREKONGER

Forklarelsen på bjerget

Matthæus og Amanda Gorman

Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene.

Og han blev forvandlet for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen, og hans klæder blev hvide som lyset. Og se, Moses og Elias kom til syne for dem og talte med ham.

Så udbrød Peter og sagde til Jesus: »Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig og én til Moses og én til Elias.«

Mens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!«

Da disciplene hørte det, faldt de ned på deres ansigt og blev grebet af stor frygt. Men Jesus gik hen og rørte ved dem og sagde: »Rejs jer, og frygt ikke!«

Og da de løftede deres blik, kunne de kun se Jesus alene. Mens de gik ned fra bjerget, befalede Jesus dem:

»Fortæl ikke nogen om dette syn, før Menneskesønnen er opstået fra de døde.« Matt 17,1-9

Prædiken:

The hill we climb – det er titlen på det smukke digt, den kun 22 årige Amanda Gorman reciterede ved præsident Joe Bidens indsættelse forleden.

Hendes digt er gået verden rundt, hun tog alle med storm.

Med næsten gammeltestamentlig patos løfter hun med sine svulmende, smukke ord den amerikanske befolkning op – op af bjerget, så de kan se for sig en drøm om fællesskab, en fremtid, hvor racer og køn og sociale forskelle smelter sammen i fred og gensidig respekt – man kan næsten høre ekkoet fra Esajas' Bog, hvor ulven skal ligge sammen med lammet og løven æder strå sammen med oxen.

"The hill we climb" – det er både Capitol Hill, der forleden rungede af store håb efter fire års nedsmeltning. Men det er også den rejse op af bjerget mod en bedre verden, som kræver anstrengelse - kræver tro og vilje. Kræver at man vil det.

I dag er vi med Jesus og tre disciple på vej op af bjerget – i en næsten drømmeagtig tekst. For bjerget er drømmenes og længslernes sted. Det sted hvor vi ser langt. Hvis man har prøvet at bestige et højt bjerg, kender man den berusende fornemmelse af at stå på toppen og have frit udsyn til alle sider.

Og her – hævet over verdens larm og fortrædeligheder, kan man få en den næsten eventyrlige følelse af klarhed og af at nærme sig en større sandhed - som man ikke kan ryste af sig, når man kommer ned igen.

Det drømmeagtige oplever disciplene, da Jesus oppe på bjerget forvandler sig for øjnene af dem. Hans ansigt lyser som solen og hans tøj bliver lysende hvidt og frem træder to sagnomspundne skikkelser fra fortiden – nemlig Moses og Elias.

Og med navnet Moses rejser vi straks tilbage i de store, gamle fortællinger og ser for os et andet bjerg, Sinai bjerg, som han måtte bestige for at hente Lovens to tavler med de ti bud ned til på sletten – Moses mejslede de ti bud på stentavlerne efter diktat af Guds stemme, der kom inde fra den brændende tornebusk.

I dages tekst taler Gud ikke inde fra en brændende tornebusk, men inde fra den lysende sky. En rungende ryst hyllet i et forunderligt lys – og stemmen siger: *Det er min elskede søn – hør ham!*

Det drømmeagtige, den tynde luft på bjerget, det hvide lys, det store udsigt, den rungende røst – det er overvældende, det er stort og de tre disciple reagerer, som man altid gør når kommer tæt på det store, det svimlende og det hellige: de bliver både bange og dybt fascinerede.

Peter vil fastholde øjeblikket og foreslår noget, der kan virke helt komisk, nemlig at han vil bygge tre hytter deroppe på bjerget: en til Jesus og en til Moses og Elias. Men i samme øjeblik, han foreslår det, forsvinder hele det drømmeagtige scenarie. Lyset forsvinder og de står igen – de fire alene, Peter, Jakob og Johannes sammen med Jesus.

Og Jesus siger: I skal ikke være bange. Og så går de ned fra bjerget.

Når man oplever noget stort og intenst, kan det være svært at slippe det igen. Man vil gerne prøve at fastholde øjeblikket. Det kender vi alle sammen, fra vores livs højdepunkter. Vores stjernestunder, hvor man ønsker tiden vil gå i stå og at det bare vil blive ved.

Vi kan nævne mange eksempler på bjergtagende øjeblikke: Kærlighedsforholdets første, berusende tid. Eller den ordløse lykke og nåde, når man holder sin nyfødte i armene.

Der er øjeblikke, hvor alting er perfekt og hvor man ikke ønsker sig andre steder hen, for det hele er lige her – man er på toppen af bjerget, og sandheden om livet og meningen med det hele synes helt åbenbar – i svimlende musikalske, poetiske, naturmæssige eller religiøse øjeblikke.

Men man kan ikke blive på bjerget. Vi skal ned af det igen. We have work to do! Det finder disciplen Peter også ud af. Han får aldrig bygget de hytter deroppe.

Sådan er livet – musikken stopper, eventyret får en end, lyset slukkes og festen er forbi og efter det første kærlighedsmøde kommer det lange seje træk i lyst og nød, i medgang og modgang.

Og efter den første lykkestund i barselsstuen venter søvnløse nætter, ulvetimer og opslidende bekymringer omkring børnenes trivsel og fremtid.

Bjerget kan sommetider føles meget langt væk. For det er på sletten, livet leves. Det er her, vi må holde sammen og også sommetider bide tænderne sammen og leve i øjenhøjde med hinanden og med dagliglivets lidt kortere horisont og små nødvendige trivialiteter.

Alligevel tror jeg evangeliets budskab til os i dag er, at vi har brug for en tur op af bjerget engang imellem. Vi skal op hvor vi kan ånde, op hvor vi kan se langt. Op hvor vi kan mærke suset og tør drømme og håbe og tro på det, der er større end slettens almindelige bøvl.

Vi har brug for at mærke, at der er liv i os. Brug for at træde ud af det almindelige engang imellem. Brug for at løfte os åndeligt. Ja – brug for at bede, synge, fordybe os. Brug for at gå i kirke og falde ind i traditionen, brug for at møde det hellige i store, bjergtagende ord som nåde, velsignelse og evighed.

Brug for at gå i kirke, og træde ind i dette hus, der tårner sig op i bybilledet. Herinde orienterer vi os mod det høje, og vi lærer at se lidt længere end øjnene kan se, når vi sidder her under det himmelbuede loft. En halv time sidder vi her i en befriende accept af ikke at være dem, der ved alt hvad der er at vide om os selv og livet, som vi har fået givet. Vi sætter os en halv time på toppen af et bjerg og skue ud mod det uendelige.

Og så skal vi hjem igen. Hvad tager vi med? Hvad tog disciplene Peter, Jakob og Johannes med sig ned fra bjerget? Fortællingen hedder "forklarelsen på bjerget" – men hvad blev forklaret? Eller hvad kom til syne for dem oppe i den klare bjergluft?

Måske de så lidt længere end til, at vi bare er mennesker der fødes og dør og tumler fremad nede på sletten indtil vi ramler ind i en mur. Måske så de evigheden.

De så, at mennesker er mere end jord og støv. Og de så at Jesus er mere end mand og menneske – han er også Gud.

Det tog de med ned fra bjerget. De så i et strålende lys, Gud skinne gennem Jesus og alt det, han var og gjorde og sagde. De så det lys, han bragte ind i verden og det tog de med ned på sletten.

The hill we climb – det var i tirsdags. Nu er det hverdag igen i USA. Men den dag så de langt med Amanda Gormans ord. Det var et stort øjeblik. Hun endte sit digt – netop med det lys, der er kommet til verden og som mørket ikke kan gribe.

Det lys vi henter ned på sletten fra vores livs store øjeblikke og som vidner om Guds nærvær i vores liv som vores fælles håb og fremtid:

For there is always light – if only we are brave enough to see it. If only we are brave enough to be it.

AMEN